

TORONYIRÁNY

XIII. 6.

2019. február 10.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESÍTŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 5. vasárnap

Február 11. Betegek világnapja

Február 14. Szent Cirill szerzetes és Szent Metód püspök,
Európa társvédőszentjei

A kiválasztottság tudata nem a beérkezetség érzését adja. A meghívást el kell fogadni. Krisztus nem hagyott kétséget az iránt, hogy az ő követésével együtt jár a kereszthordozás. Ő nem az ösztönökre épít, hanem a lelkiismeret szavára. A hit az egész ember állásfoglalása, de olyan állásfoglalás, amelyben benne van az emberi lét erkölcsi felelőssége és értékelése is. A hit annak az eldöntése, hogy számolok az üdvösség vagy kárhozat lehetőségével. Azért a kiválasztottság tudata csak akkor tölthet el örömmel, ha az életet beállítottam az Istentől kijelölt irányba, s meg vagyok győződve, hogy ezzel mindent megnyerek. Az élet áldozata is engem tesz mélyebbé, jobbbá és türelmesebbé, tehát azt is érdemes vállalni. Itt kell kitérni arra, hogy a kiválasztás és a meghívás számunkra egyúttal feladat is. Krisztus elsősorban a tanúskodást emlegeti (ApCsel 1,8). Őt kell képviselni a világban s úgy élni, ahogy Isten gyermekeihez illik. A Szentháromság misztériumának és a megtestesülésnek az ismeretében már úgy fogalmazhatunk, hogy tanúskodni kell az Atyáról Jézus példájával, a Szentlélek erejében. Hiszen a keresztyén élet Krisztus követése, s ő éppen ezért küldte el a Szentlelket. Más hasonlatai is ide mutatnak: követőit világító forrásnak és ízesítő sónak nevezi. A vallásos élet nem lehet tartalmatlan. A belső hitelménynek külső magatartásba kell megnyilvánulnia, a tartalmat nem a földi kötelesség mögött kell keresni, hanem abban megtalálni. Az élet feladatait úgy kell szemlélni, mint azt a módot, amelyben kifejezést adhatunk Istenbe vetett hitünknek, reményünknek és az emberek iránt való szeretetünknek.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Iz 6,1-2a.3-8** Izajás próféta megtapasztalta Istennel szemben saját gyarlóságát és gyengeségét, de azt is, hogy Isten bátorítja és erőt ad neki, ezért vállalja a prófétai küldetést.
- 2. 1Kor 15,1-11** Pál apostol, saját múltjára is utalva, szerényen még arra sem tartja magát méltónak, hogy apostolnak nevezze, de Isten kegyelméből és erejével fáradhatatlanul és hatékonyan teljesíti apostoli küldetését.
- 3. Lk 5,1-11** Péter és halásztársai Jézus szavára otthagyják korábbi megélhetőségüket, foglalkozásukat, és Jézus követőivé válnak.

Jézus első tanítványai

Jézus a Genezáreti-tó partján áll, miközben nagy tömeg sereglik köréje, hogy tanítását hallgassa. Az evangélista az „Isten szava” (logosz tou theou) kifejezést használja, s ezzel jelzi, hogy Jézus Isten üzenetét közvetíti az emberek számára. Ugyanezzel a kifejezéssel jelöli Lukács az Apostolok Cselekedeteiben az apostoli igehirdetést is (4,31; 6,2. 7; 8,14; 11,1). Ezáltal is érzékelteti, hogy Jézus tanítása és az egyház tanítása között folytonosság van.

Az 1. vers mondata a következő mozzanatot vezeti be, és teszi érthetővé: a néptömeg tanításához Jézus megfelelő helyet keres magának. A parton üres bárkákat vesz észre. A két bárka említésével Lukács a 7. verset készíti elő, amely szerint a halászatot két bárkával végezték. A két bárka ugyanakkor a Mk 1,16-20-ra is emlékeztet, amelyben két, halászattal foglalkozó testvérpár (András és Simon, Jakab és János) szerepel. Lukács az elbeszélés bevezetőjében csak Simon nevét említi. A 10. versben azonban világossá válik, hogy Jakab és János is részesei és tanúi voltak az eseménynek. A második bárka minden valószínűség szerint hozzájuk tartozott. A halászok a 2. vers szerint hálómossal foglalkoztak.

Jézus a két bárka közül Simonét szemeli ki magának. Simon már ismert személyiség a harmadik evangéliumban, hiszen a 4,38-39 szerint a Kafarnaumban tartózkodó Jézus meglátogatta őt, és meggyógyította anyósát. Most Jézus arra kéri őt, lökje el a bárkát a parttól, hogy a hallgatóságtól bizonyos távolságot véve nyugodtan taníthasson. Lukács Jézus tanításának csupán a tényét közli és nem a tartalmát. A tanítás a jelen esetben csak előjáték, a lényeg ezután következik.

Jézus tanításának a rövid megemlézése után következik az elbeszélés tulajdonképpeni cselekménye. Ezt Jézusnak Simonhoz intézett felszólítása indítja el, amelyben a kezdeti egyes számot („Evezz a mélyre...”) többes számú forma („...és vessétek ki hálótokat halfogásra”) váltja fel. Simonnak a halászatot társaival együtt kell végrehajtania. Nyilvánvalóan nemcsak a másik bárkában levők voltak segítségére, hanem a saját bárkájában is volt segítőtársa.

Simon válaszában megmutatkozik mind a mesterember csodálkozása, mind pedig a tanítvány engedelmsége. Simon, mint tapasztalt halász méltán csodálkozhat a parancson. Ha a halászatra alkalmas éjszakai órákban nem fogtak semmit, mit remélhetnek most nappal? Simon azonban anyósának meggyógyításakor már megtapasztalhatta Jézus szavának erejét és hatékonyságát (Lk 4,38-39), ezért túl tudja magát tenni az emberi ész tiltakozásán, és engedelmeskedik a parancsoknak.

Az evangélista nem tudósít a halászat részleteiről, hanem rögtön az eredményre irányítja a figyelmet. Olyan sok halat sikerült fogniuk, hogy a hálók már szakadozni kezdtek. Ezért kellett a másik bárkában (vö. 2. v.) levő társaikat is odahívni. Miután közös fáradozással sikerült a hálót kihúzni a vízből, mindkét bárka megtelt hallal. A sikertelen éjszakai próbálkozás után ezt a nem várt, rendkívüli eredményt mindenképpen csodának foghatták fel, amely ismételtén bizonyította Jézus szavának a hatékonyságát.

Bár a 9. vers szerint minden jelenlevőt félelem fogott el, a szöveg különösen Simonra összpontosít, és az ő reakcióját mutatja be. A 8. versben a Simon Péter megnevezést találjuk. Lukács az apostolok kiválasztásával kapcsolatban említi meg, hogy Jézus a Péter nevet adta Simonnak (6,14). János (1,42) és főleg Máté (16,18), igaz más kontextusokban, a név sajátos tartalmát és jelentőségét is kifejezésre juttatják. A „Péter” név a mi szövegünkben is utal az eredetileg Simonnak nevezett apostol sajátos hivatalára mint első apostol, amelyet a 10. versben található ígéret is jelez és megalapoz.

Péter mondatában az „Úr” (kürie) megszólítás szerepel, amely ez esetben több, mint udvariassági forma. Az „Úr” mint felségcím a hatalommal rendelkező személyeknek (király, Isten) járt ki. Simon Péter a csodálatos halfogás láttán rendkívüli, isteni hatalmat fedez fel Jézusban. A térdre borulás is ezt jelzi. Kérése - „Menj el tőlem!” - a félelem spontán kifejezése, és átvitt értelmű. Nem szabad úgy értelmezni azt, hogy Simon a tó vizére küldené mesterét. A vallomás - „...bűnös ember vagyok” - az általános emberi gyarlóság, és nem szükségképpen valami rendkívüli nagy bűn megvallása. Lukács és olvasói természetesen gondolhattak Péter tagadására is (Lk 22,33-34. 54-62), de a kijelentés közvetlenül nem erre vonatkozik. Simonban a csoda láttára tudatosul, hogy természetfölötti hatalommal ellátott személlyel áll szemben, s egyben ráébred saját bűnösségének a tudatára is. A kettőt - a Jézusban megnyilvánuló szentséget és saját bűnös voltát nem tudja összeegyeztetni, s ezért szeretné megszakítani a Jézussal való közösséget. A „Szent” és „isteni” jelenlétében megnyilvánuló emberi félelem egyébként jellemző az ószövetségi teofániákra is. A legközelebbi párhuzam Izajás meghívás elbeszélésében található. A próféta, miután „látta” Istent, így kiált fel: „Jaj nekem, végem van, mert tisztátalan ajkú ember vagyok!” (Iz 6,5; vö. még Bír 13,23).

Péter spontán szavaira Jézus először megnyugtató felhívással válaszol, amely jelzi, hogy a rendkívüli hatalommal rendelkező Jézus nem veti el magától a bűnös embert, és nem kívánja felbontani a vele való közösséget. A „Ne félj!” felhívás a Bibliában Isten vagy isteni küldött ajkán szerepel és Istentől származó üzenetet vezet be (vö. Bír 6,23; Iz 7,4; Dán 10,12. 19). Ezekkel a szavakkal nyugtatja meg az angyal Zakariást (Lk 1,13), Máriát (Lk 1,30), a pásztorokat (Lk 2,10), valamint a Jézus sírjához közeledő asszonyokat (Mt 28,5. 10).

A Péternek adott megbízás lényege, hogy halak helyett ezentúl embereket kell halászni. A görög mondat szó szerinti fordítása ez lenne: „Mostantól fogva embereket fogsz élve.” A szövegben a „zograó” igét találjuk, amelynek jelentése: „élve kifogni”. Az igét a Hetvenes fordítás általában a biztos pusztulástól „megmenteni” értelemben használja (vö. Szám 31,15. 18; MTörv 20,16; Józs 2,13; 6,25 stb.). Ez az értelem a mi szövegünkbe is jól beleillik. Az „emberhalászat” nem erőszak alkalmazását jelenti, hanem az üdvösség biztosítását.

Simon már a természetes halfogással kapcsolatban megtapasztalhatta Jézus szavának az erejét (5. v.), illetve azt, hogy milyen sikerrel jár együtt a Jézus szavának való engedelmesség. Így természetes, hogy a neki szóló ígéretet megbízatásként, felszólításként foghatta fel, amelyet ingadozás nélkül teljesíteni kell. A sikeres halfogás előrejelzés és biztosíték volt számára arra vonatkozólag, hogy az „emberek fogását” is hasonló siker kíséri majd. Bár a jézusi ígéret a jövőre vonatkozik, a mondat elején álló „mostantól fogva” kitétel jelzi, hogy a jövőbeli misszionáriusi feladat szorosan kötődik a mostani eseményhez, és abban gyökerezik. Simon Jézus követésével megkezdí az „emberhalászatnak”, ha nem is a közvetlen gyakorlását, de legalább a tanulását.

Kocsis Imre

Boldog szülők (8.)

Néha megszólalnak...

És érdekes dolgot mondanak

A szeretetnek első kötelessége a türelmes társalgás és meghallgatás. Ez a szülőknek nemcsak joguk, hanem kötelességük is. Íme, egypár példa:

„A felnőttek állandó ellentmondásban élnek. Figyelmeztetnek: ne dugd az ujjadat az orrodba. De ők beledugják. Ne dohányozzál! Ők mégis rágyújtanak. Ne igyál, de ők isznak, mint a szivacs. Feküdj le hamar, ők mégis bagoly módra gubbasztanak. Nem akarják, hogy krimit és horrorfilmet nézzünk, ők a késő éjszakába nyúlva nézik a tiltott filmeket. Idős korukban egyre több olyasmit parancsolnak, amit ők nem tesznek.” (Anna, 12 éves) A példa nem a legfontosabb a nevelésben, hanem az egyetlen. A fiatalok szeretik és csodálják szüleiket. Követik őket az iskolában és a mindennapi életben akkor is, ha mindig fáradtak, mindig rohannak. A gyermekek viselkedéséért aggódó szülők jól tennék, ha megvizsgálnák saját életüket is. A gyermekek gondozásának és ápolásának legjobb formája, ha önmagukat gondozzák és ápolják. „Anyám, légy nagyon boldog, mert én is az leszek.” (Kati, 12 éves)

A szülők és a gyermekek egy pillanat alatt egymásra találhatnak. Ettől a pillanattól kezdve a boldogság közös tulajdon. A családban nem szabad mondani: „Semmi közöm hozzá.” „Tudod-e, hogy azért jöttem a világra, hogy egy olyan anyám legyen, mint te?” (Erzsi, 4 éves) Ha meggondoljuk, nagyon kevés szükséges ahhoz, hogy környezetünk boldog legyen. Mégis sokszor elhanyagoljuk. „Köszönöm, hogy létezel!” – egy összekötő kapocs.

„Apa, nem haragudtam volna meg, ha tegnap, amikor morcos voltam, rám ütsz egyet. Neked kellett volna segíteni, hogy hagyjam abba, egyedül nem voltam rá képes!” „Engem apukám nem dorgál meg soha, biztosan azért, mert nem is törődik velem.” (Ferenc, 15 éves) A fiúk várják, hogy figyelmeztessék őket és szeretik, ha ellenőrzik őket. Tudják, hogy a fegyelem egy hathatós és igazi szeretet következménye. „Az ideális család így néz ki: az apa nem emeli fel sohasem a hangját. Az édesanya nem utasít rendre. A gyerekek mindig önként segítenek. Egyedül a cica tehet azt, amit akar.” (Anna, 11 éves)

Együtt élni csupa öröm

A gyermekek közelében lenni nagy öröm és megnyugtató érzés, jelenlétük erő és melegség. „Hagyd békében apádat, mert olyan sokat dolgozott, mondja állandóan anyukám. Nem tudja, hogy én több vagyok, mint a munka.” (Juci, 5 éves) A család széthullhat, ha zaklatottak, mint a munka. Nem szabad a családot és a szülőket szenvedő alanyokká alakítani.

„Minek örülsz jobban, mint apukádnak? Az anyukádnak!” (Marcsi, 4 éves) Az édesapa akkor jár igazán gyermekei kedvében, ha szereti anyjukat. Ez áll fordítva is. „Amikor látom, hogy apukám anyukámat csókolgatja, a családban minden rendben van.” (Sári, 13 éves)

Egy öt éves fiúcska így szólt apjához, amikor testvére született: „Apu, ugye te az enyém maradsz? Van egy titokzatos varázstudományom. Amikor szomorú vagyok, belefújok egy trombitába és minden rendbe jön. Megpróbáltam az öcsikém arcába fújni, ő mégsem tűnt el.” (Pityu)

A leányoknak és a fiúknak meg kell osztozni szüleiken. Nehéz, tapintatos, de mégis szép cselekedet: „Én egy kicsit foghíjas va-

gyok, a testvérem kicsit kancsít. Mégis fél tőlünk mindenki, olyan erősek vagyunk.” (Gyuri, 5 éves)

A félelem gyakran elfogja a gyermekeket: „Az iskolában elmeséltem a gyerekeknek, hogy tompított fénynél alszom. Kinevettek és nem foglalkoztak velem. Apuka megmagyarázta, hogy anyukámmal ők is sötét szobában alszanak. Erre azt válaszoltam, igen, de ti ketten vagytok.” (Juci, 5 éves)

„Számomra az iskola és a tanulás nem gond... Az a baj, hogy egyre nagyobb leszek!” (Jani, 14 éves) Sok gyermeknek fontosabb, ha értelmes iskolások, mint jól nevelt és egészséges fiúk. Egy gyermekértékét nem lehet pontszámmal lemérni, mint a tanulmányi eredményt. Számukra nem a jó jegy a fontos. Lényeges, hogy önmagukkal, a környezettel elégedettek legyenek, és az életre felkészüljenek.

Törékeny, de jelentős méltóság

„Esik az eső. Egy fiatal anya határozottan lépked. Egyik kezében esernyőt fog, a másikkal kislát vezet.

Kis idő múlva megszólal a gyermek: 'Mama, most cseréljünk, én fogom az ernyőt, te meg ázzál!'” Gyakran csak „ivadékoknak” nézzük őket. A gyermekeknek nemcsak utat kell mutatni, hanem fontos, hogy a szülők is elkísérjék őket. „Anyukám, ha este fáradt, engem fektet le.” (Hugó, 4 éves) Az apró kis emberkéik személyiségüket nehezen tudják kifejezni, csak azt hajtogatják: nem, nem és nem. Az egyenlőség tiszteletben tartása is része a nevelésnek. Egy szellemes mondás szerint: „Szegény vagyok és nincsenek álmaim. Lábujjhegyen járj, mert álmaimat taposod.”

A gyermekek tisztában vannak szüleik nehéz és kényes nevelési problémáival: Egy édesapa 6 éves fiát beküldi szobájába, mert egész nap rosszkodott. Idő múltán kíváncsi volt, mit csinál a fiú. Benézett a szobába és látta, hogy a fiú az ágy előtt térdel, és hangosan imádkozik: „Istenem, segíts, hogy jó fiú legyek. Apunak és anyunak nem sikerült.”

A családi szeretet megnyilvánulása

Ezt kell mondani

Don Bosco egyik fontos megállapítása volt: „A gyermekeket úgy kell szeretni, hogy ők is érezzék.” Egyedülálló kifejezés. Rómából írta röviddel halála előtt, amelyre úgy emlékezünk, mint a „pedagógiai szeretet csúcsára”.

Az USA-ban élő neves professzor B. Buscaglia egy hétvégére érdekes házi feladatot adott hallgatóinak: megérkezve a családi otthonba, öleljék át apjukat. Kinevettek és megbírálták: „Az én apám gutaütést kapna!” „Teljesen fölösleges, úgyis tudja, hogy szeretem.” A professzor nem engedett: „Látjátok, milyen könnyű, próbáljátok meg!” A hétfői előadáson minden diák arról beszélt, milyen meglepő volt az eredmény: „Apám elkezdett sírni.” „Érdekes, az enyém megköszönte.”

A boldogság nyitja: „érezni kell”, hogy szeretnek. A családban mindenkinek egy táblát kellene hordoznia a mellén: „Számomra nélkülözhetetlen vagy!” Sokszor, sajnos nem így van a szülők és a gyermekek között: parancsoló hang, fenyegetés, kioktatás és prédikációk. Méltatlanul hangzik: „Tedd odébb magad; ne lóddörögj; edd meg mind; kérj bocsánatot; ne járjon a...; fogd be a szád; ne ordíts; vigyázz, mert pofára esel; soha nem figyelsz oda; analfabéta vagy; jobb, ha lefekszel; kelj már fel; dolgom van, ne szólj hozzám...”

(Folyt. köv.)

Bruno Ferrero

Vasárnapi jegyzet

Az antik Róma üzenete

Meglehetősen zavart, értékvesztő társadalmunkban európai szemnek nehéz már tájékozódni, főleg ha így merül fel a kérdés: egyáltalán létezik még európai szem? Klasszika archeológus és nyelvész barátaim erről elég egyértelműen nyilatkoznak, ami cseppet sem vigasztal. Mostanában elég fejtörést okozott – alkalom-szülte program után –, hogy forrásokat kerestem, amelyek összehasonlításai alaphoz alkalmasak. Inspirált nyelvész barátom előadása és emlékezetem lapja a klasszikus görög, római világról. Az ember ilyenkor előveszi a leghitelesebb forrásmunkát, ezúttal Vergilius Aeneisét, az „utolsó római” szerzőjét, amint jellemzi őt az utókor. Kérdés: miért éppen így, bizonyára nem kronológiai besorolás miatt. Nem, hanem szellemes érettsége miatt, amely egyúttal korának érettségére is vall. A köztudat ilyenkor a megszokott szlogent ismétli: görög-római, vagyis a másik klasszikus műveltségforrást helyezi előtérbe. Hacsak az Aeneist forgatjuk is, feltűnik a szerző műveltség- és magatartásbeli eleganciája, érzékenysége, kifinomultsága, amelyről T. S. Eliot, az angol keresztény eszmeiségű (anglikán) költő, eszmetörténész, esztéta értekezik egyik fontos, időszerű esszéjében. Ez a tulajdonság nincs meg a görög kultúrában, amely sokkal „vaskosabb”. Egy modern európai, ha korábban belecsöppent volna a görögök és rómaiak társaskörébe, meglehetősen nyers modorúnak tartotta volna mindkettőt. Nyersnek, sértőnek. Költő (költészet) kellett, aki mégis megérezte a különbséget. Erre jó példa a nőikkel szembeni magatartás – a rómaiak javára. Ismerős a történet Dido és Aeneas esetéből. A két személy árnya találkozik a VI. könyvben, amit Eliot a legcivilizáltabb bekezdések egyikének nevez a költészet történetében. A sértett felek magatartása ez: Dido nem támadja, vádolja Aeneast, mert elhagyta, csupán rendreutasítja, Aeneas pedig önmagát vádolja, így Dido a nyugtalan utazó lelkiismereti kivetülése. Az egymásrautaltság legfinomabb sejtése, hogy mindketten azt érzik: valami kifürkészhetetlen hatalom eszközei. Ez az epizód a műben a civilizált magatartásformák példája, azonban bármelyik részletet nehéz leválasztani, vagyis etikai értékelésben a magasabb normát követi. Valóban helyet lehet ennek adni az antik Róma történetében, amíg be nem igazolódik, amit Berzsenyi Dániel a XIX. században megfogalmazott a tiszta erkölcsről: „mely, ha megvész, Róma ledül s rabigába görbed”.

Vergilius alakjai sohasem igazodnának pusztá helyi vagy törzsi viselkedési normákhoz, etikája az ő idejében valóban római és európai. Mit tehetnénk, hogy a kereszténység tükrében valamennyire felismerjük ma is a hajdani Rómának ezt az üzenetét?

Tóth Sándor

hírek ..... információk

A Szeged-Csanádi Egyházmegye papsága idei első rekollekciós napját Szegeden február 11-én, Békéscsabán február 12-én tartja Fábry Kornél közreműködésével, aki többek között a budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus előkészületeiről ad tájékoztatást a résztvevőknek.

Február 10-én indul a Szeged-Csanádi Egyházmegye Pasztorális Helynökség CsaládKözpontja által szervezett, az országos programokhoz kapcsolódó népszerű rendezvénysorozat, a Házasság Hete, melynek Szeged 11. alkalommal ad otthont. A *Randevú egy életen át* című esemény célja, hogy megerősítsék meggyőződésükben mindazokat, akik már magukénak vallják a házasság értékeit, illetve érveket és szempontokat adjanak azoknak, akik még vagy már bizonytalanok az elköteleződés, a hűségben megélt férfi és nő kapcsolatban. A rendezvénysorozat főszervezője számos civil szervezettel és ökumenikus közösséggel összefogva, sokszínű kínálattal várja az érdeklődő fiatalokat, házasságra készülöket, házasságban illetve párkapcsolatban élöket. A részletes program a pasztoralis.hu/csaladkozpont/hazassaghete/honlapon, valamint a <https://www.facebook.com/HazassagHeteSzeged/> közösségi oldalon olvasható.

A lourdes-i Mária-jelenések évfordulójához közeledve a Belvárosi Plébánia közössége az idén is lourdes-i kilencedet rendez, melyre szeretettel hívja és várja Szűz Mária tisztelőit. Az imaalkalmak február 10-18-ig, minden este negyed hatkor kezdődnek a Dóm Dömötör-kápolnájában. Az imaalkalmakhoz imafüzetet biztosítanak a szervezők.

Tanuljunk imádkozni Mártától és Máriaától címmel tart előadást Fábry Kornél, a 2020-as budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Általános Titkárságának főtákará február 11-én, hétfőn 18.45-től a Szegedi Dóm Látogatóközpontban. A Szentségimádás iskolájának második előadására minden érdeklődőt szeretettel várnak a szervezők. További információ a www.corunum2020.hu internetes oldalon található.

Az Egyházmegyei Karitás szervezésében február 11-én, hétfőn emlékeznek meg a Betegek Világnapjáról. A Móravárosi Közösségi Házban (Kálvária tér. 21.) 16 órakor elmélkedést tart, majd a Szent Kereszt Plébániatemplomban 17 órakor szentmisét mutat be Köllő Sándor egyetemi lelkész. Az imákat a betegekért és a betegek körül szolgálatot teljesítő orvosokért, ápolókért, önkéntes segítőkért, valamint a családtagokért ajánlják fel. Minden érintettet szeretettel várnak.

A Balassi Bálint-emlékkard XXIII. alkalommal történő átadásának időpontja az idén is Bálint napjához kapcsolódva február 13-án, szerdán a budapesti Gellért Szálló Gobelín-termében 16 órakor kezdődik. Az idén a díjazottak: Nagy Gábor József Attila-díjas költő és Paszkál Gilevszki macedón költő, műfordító. A 16. századi magyar költőóriásának emléket állító elismerés a magyar irodalmi életben évtizedek óta széles körben elismert költőket, valamint a magyar irodalmat és benne Balassi költészetét fordító európai szellemiségű külföldieket jutalmazza. A Balassi-kard egy végvári szablya, melyet a bonyhádi Fazekas József fegyvermester kovácsol, a díszoklevelet pedig Vincze László szentendrei nyomdász készíti. A kardokat Zettwitz Sándor, a 77 Elektronika Kft. igazgatója és Kiss-Rigó László püspök adja át a díjazottaknak. Az ünnepségen részt vesz Potápi Árpád János államtitkár is.

Vízen járni tilos - avagy hárman párban Istennel címmel tartja február 14-én, csütörtökön este fél 8-tól a Katolikus Házban (Dugonics tér 12.) szerkesztői estjét Lackfi János, József Attila- és Prima Primissima-díjas író, költő, műfordító. A Szegedi Katolikus Egyetemi Lelkészség által szervezett est a Házasság Hete rendezvénysorozat egyik alkalma.

A Belvárosi Plébánia szervezésében minden hónap harmadik vasárnapján 16 órától várják a plébánia közösségéhez tartozó kisgyermekes családokat az óvodások miséjére a Katolikus Házba (Dugonics tér 12.). A következő alkalom február 17-én lesz.

~~~~~
**Ferenc pápa üzenete a 27. Betegek világnapjára (2.)
 „Ingyen kaptatok, ingyen is adjátok” (Mt 10,8)**

Minden ember szegény, rászoruló és szükségét szenvedő. Amikor megszületünk, az élethez szükségünk van szüleink gondoskodására, és életünk egyetlen szakaszában sem lehetséges, hogy teljesen függetlenedjünk másoktól és lemondjunk a segítségükről, senki sem tudja teljesen levetni magáról a kiszolgáltatottság kötelekeit. Mindez annak az állapotnak a sajátossága, amelyet „teremtettségnak” nevezünk. Ennek az igazságnak az őszinte felismerése segít minket, hogy alázatosak maradjunk és bátran gyakoroljuk a szolidaritást, mint az élethez szükséges nélkülözhetetlen erényt.

Ez a felismerés felelős és felelősségtudatot ébresztő cselekvésre indít minket, egy olyan értéket szem előtt tartva, amely elválaszthatatlanul egyszerre egyéni és társadalmi is. Akkor, amikor az ember saját magát nem mint önálló és önmagába záródó világot szemléli, hanem mint egy olyan lényt, amely természeténél fogva szorosan kapcsolódik másokhoz, akiket kezdettől fogva testvérenek tart, akkor válik lehetségessé a szolidáris és a közjóra irányuló cselekvés. Ne féljünk beismerni azt, hogy szükségét szenvedők vagyunk és képtelenek arra, hogy mindent biztosítsunk magunknak, amire szükségünk van, mert egyedül és kizárólag a saját erőnkre támaszkodva a korlátainkat nem tudjuk legyőzni. Ne féljünk ettől a felismeréstől: Isten saját magát megalázta Jézusban (vö. Fil 2,8) és lehajolt hozzánk, lehajol szegénységünkhöz, hogy segítsen minket - megajándékozva mindazzal, amit magunktól soha sem érhetünk el.

Indiában ezen ünnepélyes világnap kezdetén örömmel és csodálattal tekintek Kalkuttai Teréz anyára, úgy, mint az irgalmasság példaképére, aki a szegények és a betegek számára megtapasztalhatóvá tette Isten szeretetét. Ahogyan a szentté avatásán mondtam: „Teréz anya egész létezésével az isteni irgalmasság nagylelkű szétosztója volt „aki mindenkinek a szolgálatára állt az emberi élet befogadása és megvédelmezése által, legyen szó a meg nem született vagy a magára hagyott és elhagyatott életről. (...) Odahajolt a kimerült, az út szélén meghalni hagyott emberek fölé, elismerve méltóságukat, amelyet Isten adott nekik; felemelte hangját a világ hatalmasai előtt, hogy ismerjék be vétkességüket (...) az általuk teremtett szegénység bűnében. Számára az irgalmasság volt az a »só«, amely megfeszítette minden tettét és az a »fény«, amely beragyogta mindazok sötétségét, akiknek már könnyük sem maradt, hogy megsirassák szegénységüket és szenvedésüket. A külvárosokban és az emberi létezés perifériáin folytatott missziója úgy áll ma is előttünk, mint Isten legszegényebbekhez való közelségének beszédes tanúságtétele a szegények körében” (Homília, 2016. szeptember 4.).

(Folyt. köv.)

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.